

Evangelí del diumenge de la setmana XIX de durant l'any (A): home de poca fe!

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XIX de durant l'any. “Llavors començà d'enfonsar-se i cridà: Senyor, salva'm!” Perquè la nostra fe no defalleixi, ens ajuda descobrir la proximitat real de Jesús enmig de la prova. Per això, necessitem tenir cura del nostre diàleg amb Déu en la pregària, cada dia, com feia Jesús.

Evangelí (Mt 14, 22-33)

Tot seguit, Jesús va fer pujar els deixebles a la barca i els manà que passessin al davant d'ell cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar-los va pujar tot sol a la muntanya a pregar. Al vespre encara era allà tot sol. Mentrestant, la barca ja s'havia allunyat un bon tros de terra, i les ones la sacsejaven, perquè el vent era contrari. A la matinada, Jesús va anar cap a ells caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren caminant sobre l'aigua, es van esglaiar i es digueren:

—És un fantasma!

I es posaren a cridar de por.

Però de seguida Jesús els digué:

—Coratge! Soc jo. No tingueu por.

Pere li contestà:

—Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua.

Jesús li digué:

—Vine.

Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà cap a Jesús. Però en veure que el vent era fort, es va espantar. Llavors començà d'enfonsar-se i cridà:

—Senyor, salva'm!

A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li:

—Home de poca fe! Per què has dubtat?

Llavors pujaren a la barca, i el vent va parar. Els qui eren a la barca es prosternaren davant d'ell i exclamaren:

—Realment ets Fill de Déu!

Comentari

En aquest episodi brillen alguns fets que criden la nostra atenció. En primer lloc, el breu apunt de l'evangelista sobre el que fa Jesús després d'acomiarar la gent: “va pujar tot sol a la muntanya a pregar”, fins a la nit (v. 23). Aquesta actitud del Fill de Déu encarnat subratlla de manera eloqüent la importància cabdal de la pregària per a nosaltres, la necessitat que tenim com a criatures de dedicar uns temps per dialogar exclusivament amb Déu.

El *Catecisme de l'Església catòlica* explica que “Jesús es retira sovint a un lloc apartat, en la solitud, a la muntanya, preferentment de la nit, per pregar. Porta els homes en la seva pregària, ja que també assumeix la humanitat en la seva Encarnació, i els ofereix al Pare tot oferint-se Ell

mateix”[1]. És una font de confiança saber que Jesús s'ha fet home i ha pregat per nosaltres al Pare, perquè la nostra pregària sigui grata a Déu i sigui també escoltada com la del seu Fill, especialment en els moments de foscor o dificultat.

Mentre Jesús prega el Pare, els deixebles naveguen sols, de nit i amb un fort vent en contra. És tal la seva inquietud, que ni tan sols reconeixen el Mestre quan se'ls apropa per ajudar-los; en la seva ofuscació creuen que és un fantasma i s'espanten (v. 26). En canvi, Jesús els transmet la seguretat i la pau conquerides en la pregària: “Coratge! Soc jo. No tingueu por” (v. 27). Amb el seu ímpetu habitual, Pere demana a Jesús caminar sobre les aigües com Ell i el Senyor accedeix a la seva petició. Després d'uns instants, però, Pere dubta i s'omple de por en començar a enfonsar-se, encara que sigui a la vista del Mestre. Quan Jesús

acudeix a ajudar-lo i li'n retreu la falta de fe, pugen a la barca i el vent es calma. Aleshores els deixebles, plens d'admiració, l'adoren.

Com és fàcil d'entreveure, deia el Papa Francesc, “aquest relat de l'Evangeli conté un ric simbolisme i ens fa reflexionar sobre la nostra fe, ja sigui com a individus o com a comunitat eclesial. (...). La barca és la vida de cadascú de nosaltres i també és la vida de l'Església; el vent contrari representa les dificultats i les proves. La invocació de Pere: *Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua!*, i el seu crit: *Senyor, salva'm!*, s'assemblen molt al nostre desig de sentir la proximitat del Senyor, però també la por i l'angoixa que acompanyen els moments més durs de la vida”[2].

El passatge conté, doncs, una gran lliçó sobre la fe cristiana, és a dir, sobre la confiança en Jesús i en les

seves forces i no tant en les nostres. Així com Jesús convida els deixebles a la confiança en Ell, també a nosaltres ens demana no tenir por i reconèixer que el Mestre mai no deixarà que la barca dels seus naufragui, encara que de vegades ens sembli massa fort el vent de la dificultat.

Perquè la nostra fe no defalleixi, és una bona ajuda descobrir la proximitat real de Jesús enmig de la prova i no confondre'l amb un fantasma. Per això, necessitem tenir cura del nostre diàleg amb Déu en la pregària, cada dia, com feia Jesús. Aleshores serem capaços de mantenir sempre la presència de Déu, fins i tot enmig de la prova, de la foscor. Com recomana sant Josepmaria, “si tens presència de Déu, per damunt de la tempesta que ensordeix, en la teva mirada brillarà sempre el sol; i, per sota de l'onatge tumultuós i devastador, regnaran en

la teva ànima la calma i la serenitat”[3].

[1] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2602.

[2] Francesc, *Àngelus*, 13 d'agost de 2017.

[3] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 343.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xix-de-durant-lany-a-home-de-poca-fe/> (11/03/2026)